

Psí víno

U zahradníků měli na stěně kalendář. A byl to kalendář trhací, co list, to den. Když si dal Radovan pod ten kalendář stoličku a vypnul se na špičky, krásně na něj dosáhl. To pak škubnul a pod starým listem se objevil nový, s jiným číslem, a když byla neděle, bylo to číslo červené. Mamince bylo kolikrát těch starých dnů líto. Říkávala: Bóže, jak ten čas letí, už je zase pondělí. Radovan byl rád, že ten čas letí, a z těch včerejších dnů si dělal vlaštovky.

Jednou ta papírová vlaštovka přistála mamince přímo na hlavě. A došla tak tiše a lehce, že o tom maminka ani nevěděla, a chodila s vlaštovkou ve vlasech od plotny ke stolu a zpátky, až se tomu musel Radovan smát.

„Bóže, jak ten čas letí,“ řekla maminka, když se podívala na nový list v kalendáři, „dneska jsou to už tři roky, co se narodil náš pes.“

„Dneska? Tři roky? To má tedy Kvik narozeniny!“ zajásal Radovan. Rychle však dojísal, protože si uvědomil, že nemá pro oslavence nic, ale vůbec nic nachystáno.

„Co mu dáme?“

„To já nevím, co mu dáme,“ řekla maminka, a jak vrtěla hlavou, vlaštovka jí sklouzla z hlavy na podlahu.

Radovan ji hodil otevřeným oknem ven a vlaštovka kroužila a kroužila, až se zastavila o tatínkův rýč. Zahradník se otočil, a když uviděl v okně synka, z legrace na něj zahrozil.

„Tati, co jsi dostal k narozeninám?“ zeptal se Radovan.

Tatínek si narovnal záda a zalovil v paměti:

„K narozeninám? Košili, ponožky a láhev vína.“

